

REȚEAUA ȘOAPTELOR

CHANDLER BAKER

Traducere din limba engleză

MARIA ADAM

CHANDLER BAKER locuiește, împreună cu soțul și copilul ei, în Austin, Texas, unde lucrează ca avocat. A urmat Universitatea Pennsylvania din Philadelphia, apoi a lucrat în Dallas pentru o companie sportivă. În prezent ascultă audiobookuri pe repede înainte, aleargă prin librării și urmărește documentare despre crime. Înainte de *Rețeaua șoaptelor* a scris cinci romane young adult: *Alive*, *Teen Frankenstein*, *Teen Hyde*, *Teen Phantom* și *This is not the End*.

ARMADA

PROLOG

Dacă ne-ați fi ascultat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

MĂRTURIILE MARTORILOR OCULARI

12 aprilie

Martorul 1: Tocmai ieșisem din casă când am văzut o sclipire – nu știu – de ceva, o mișcare, cred, pe cealaltă parte a pieței și la început am crezut că era o pasare uriașă și pe urmă – *drăcie!* – vreo bombă teroristă. După o fracțiune de secundă, am realizat că era un om. Nu mi-am dat seama dacă era bărbat sau femeie. Oamenii din sectorul acesta sunt cam de modă veche. Încă poartă costume. Tradiționale. Pantaloni negri și sacouri descheiate. În orice caz, e o căzătură zdravănă de acolo de sus.

Martorul 2: Era pe la unu și jumătate după-amiaza. Tocmai plecam de la prânzul luat cu un client la Dakota's. Aproape am vârsat friptura cu salată.

Martorul 3: Nu spun că nu-mi pare rău. E îngrozitor. Dar trebuie să fii și destul de egoist să faci aşa ceva, știți? Erau oameni pe stradă. Era chiar după ora prânzului. Dacă trebuie neapărat, dacă simți că ești obligat, atunci fă-o în timpul tău, nu cu atâția oameni în jur. Asta-i tot ce vreau să zic.

CU DOUĂ LUNI ÎN URMĂ: ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT

20 martie

Inainte de ziua aceea, viețile noastre curgeau pe traseul unui carusel invizibil, un cărucior prins de sine prin inginerie și forțe pe care nu le înțelegeam pe deplin, în ciuda supraabundenței de diplome academice. Ne mișcam cu senzația de haos controlat.

Eram cunoscătoare ale mărcilor de şampon uscat. Ne lua patru zile să urmărим un episod întreg din *Burlacul* pe DVR. Adormeam cu căldura laptopurilor încinse pe pulpe. Ne luam pauze de două ore să citim povești copilașilor și încercam să nu calculăm numărul total de ore petrecute muncind ca mame și angajate, neștiind care era prioritatea. Eram supracalificate și prost utilizate, autoritare și aveam mereu dreptate.

Fiecare zi era la fel. Până când n-au mai fost aşa. În dimineață în care directorul nostru executiv a murit, am ridicat privirea deodată și ne-am dat seama că acel carusel avea o roată defectă și că eram pe punctul de a fi aruncate de pe sine.

Ardie Valdez – o persoană răbdătoare și stoică, cu pantofi practici, italieniști, de calitate – a fost prima care a avut o bănuială în privința accidentului care urma. A auzit vestea și a decis să se adăpostească.

- Grace?

Stătea în hol - sterilă, însă cu un aer inaccesibil - și a ciocănit în ușă simplă de dulap împodobită cu un magnet însășiând o văcuță.

- Sunt eu, Ardie. Pot să intru?

Așteptat, a ascultat, până a auzit un foșnet în spatele ușii. Încuietoarea cerută prin lege s-a răsucit și s-a deschis.

Ardie s-a năpustit în camera mică și a încuiat ușa după ea. Grace se așeza din nou pe canapeaua de piele, cu bluza de mătase stând strâmb pe cele două conuri de plastic strânse pe sânii.

Ardie a aruncat o privire prin cameră. Un minifrigider. Canapeaua uzată pe care stătea Grace. Un televizor micuț la care se difuza *Ellen*. Afară auzea voci, pași grăbiți, telefoane la care se răspundea și copiile care se făceau. S-a încruntat, aprobând.

- E ca mica ta ascunzătoare aici.

Grace a dus mâna la cadranul pompei pentru sânii și aceasta a început să scoată un bâzâit metodic, mecanic.

- Sau ca micul meu mormânt, a spus ea degajată.

Grace avea un sinistru simț al umorului cu care reușea mereu să o ia prin surprindere pe Ardie. Din exterior, Grace părea atât de *necomplițată*. Avea părul blond vopsit, subțiat, era membră activă în Clubul Absolventelor TriDelta și mergea la biserică la Preston Hollow Presbyterian cu soțul ei, Liam, înalt, brunet, care purta cămăși cadrilate. Fuseseră pe lista personală cu invitați la inaugurarea Bibliotecii Prezidențiale George W. Bush și se considerau „conservatori plini de compasiune“, ceea ce, după părerea lui Ardie, însemna că voiau ca homosexualii să se căsătorească, dar preferau să plătească o sumă cât mai mică la impozit. De asemenea, dețineau cel puțin o armă într-un seif încuiat, pe care îl păstrau pe un raft din garderoba mare a lui Grace, iar faptul că Ardie o plăcea pe Grace în ciuda acestor lucruri era grăitor.

- Cât ar trebui să mănușe bebelușii, la urma urmei? Pompez tot timpul. Adică, *la dracu'*, Ardie, urmăresc *Ellen* în timpul zilei!

De obicei, Grace nu spunea „*la dracu'*“.

Ardie își amintea cât de lungi păreau zilele când fiul ei, Michael, dormise doar câteva ore odată. Își simțise tot corpul

greoi și murdar, de parcă avea un strat subțire de mizerie pe tot trupul, ca dinții nespălați.

A scotocit în geanta mare și a scos două cutii de La Croix acoperite de condens. I-a întins una lui Grace și s-a așezat pe podea în fața canapelei. Ardie putea face lucruri ca acesta, să stea pe jos la serviciu, pentru că – iar ea ar fi fost prima care să o recunoască – preferase să se retragă. De fapt, cu ani în urmă. Dormea până târziu în loc să petreacă o oră în plus dimineață să-și facă părul și machiajul. Nu se ducea aproape niciodată la cumpărături. Nu petrecea niciun minut din timpul ei prețios făcând exerciții Pilates. Era cel mai eliberator lucru pe care-l făcuse vreodată.

S-a uitat în jos la telefon. *Tot nimic.*

- Se pare că Bankole a murit, a spus Ardie. Azi-dimineață, acasă, în timp ce se pregătea pentru serviciu.

I-a dat vestea pur și simplu. Ardie nu știa alt fel de a aduce vești. Era întotdeauna *Mama are cancer* sau *Eu și Tony divorțăm*.

- Poftim?! Cum?

Grace a scăpat tuburile pe care tot încerca să le reintroducă în dispozitivele ca niște pâlnii care-i ieșeau din sutienul pentru alăptat.

- A făcut atac de cord. Soția lui l-a găsit în baie.

Ardie și-a așezat coatele pe genunchi, uitându-se în sus la Grace.

- Tocmai am aflat.

Ardie îl întâlnise pe directorul companiei, Desmond Bankole, o singură dată, dăduseră mâna în lift pentru că el își propusese să cunoască toți oamenii care lucrau în clădirea lui, până la personalul de serviciu, cel puțin o dată. Avea dinții foarte albi. Era mai scund decât credea ea că ar fi, cu încheieterile mâinilor ca de pasare pe sub sacoul de la costum.

- Apropo, mă ascund de Ames, a spus Ardie înainte ca Grace să întrebe. Mă tot întreabă unde e Sloane. I-am spus că probabil a ieșit la prânz. A zis că nu i-a dat voie să iasă azi la prânz. Eu i-am zis că ea e Vicepreședinta Departamentului nord-american pe probleme juridice și nu are nevoie de aprobarea lui să iasă la prânz și...

- I-ai spus aşa ceva?

Grace s-a ridicat în capul oaselor. Sloane era prietena lor, dar era, practic, și șefa lor, ceea ce îl făcea pe Ames șeful șefei lor.

- Bineînțeles că nu i-am spus chiar așa. Ești nebună?

- Ah! a zis Grace, clipind.

Se juca cu cruciulița cu diamante care atârna de lăncișorul ei. Firul electric al pompei număra secundele.

- Așa că mă ascund aici ca o lașă, a continuat Ardie. Aștept să mă sună Sloane.

De obicei, bărbații ca Ames nu o plăceau pe Ardie. Detesta să asculte o persoană la care nu-i făcea placere să se uite. Când a întrebat-o unde era Sloane, a măsurat-o din cap până în picioare și a trecut mai departe cât de repede a putut. Ea nu i-a spus lui Grace și acest amănunt.

Ardie s-a strămbat. Sânii lui Grace nu puteau fi ignoranți în camera asta mică.

- Le suge în așa fel încât în clipa de maximă absorbție arată ca niște torpile. Nu te doare?

Fiul lui Ardie, Michael, fusese adoptat în urmă cu aproape patru ani, un final fericit al anilor de luptă cu infertilitatea. Ea nu alăptase niciodată, dar își imaginase mereu suptul liniștit, contactul dorit al pielii, o eșarfă țesută de mâna aruncată neglijent ca să le ascundă pe cele prea modeste. Nu această smucitură violentă pe care o vedea acum de aproape.

- Nu la fel de mult cât doare gura Emmei Kate, ca să fiu sinceră.

(Alăptatul ar fi trebuit să fie *nedureros*, așa ne spuneau. Alăptatul trebuia să fie *frumos*, spuneau. Ei bine, ne-ar plăcea să le târâm sfârcurile pe asfalt și să vedem cât de nedureros și de frumos ar mai crede atunci că este.)

- Doamne, putem inventa periuțe de dinți inteligente, a spus Ardie. Aspiratorul meu robotic își găsește locul și se duce singur la culcare la sfârșitul nopții și nu putem inventa o drăcovenie care să sugă laptele și care să funcționeze puțin mai bine decât *asta*?

Mașina era, într-un fel, captivantă într-un mod grotesc.

- Bărbații au dinți.

Grace a ridicat din sprâncene.

- Și podele.

Ardie a luat o gură de apă minerală cu aromă de grepfruit și, pe ecran, Ellen DeGeneres primea pe scenă un Tânăr. Arăta ca un adolescent și Ardie nu avea nici cea mai mică idee cine era. A băut din nou cu degetul în ecranul telefonului: nimic nou.

- Tocmai am avut o idee înspăimântătoare, a spus ea după o clipă. Ames ar putea fi noul director.

- Nu. Crezi?

- Arată ca un director. E înalt. Oamenilor le place chestia asta.

Ardie a înclăstat și a desfăcut pumnul, întinzând canalul carpiian care îi amenința permanent încheietura.

- Ascultă la mine! a spus ea. Nenorocitul acela ar putea conduce compania și atunci ce se alege de noi?

Nu era vorba doar de zvonurile despre stagiară. Sau ce se întâmplase cu secretara executivă cu doi ani înainte la turneul de golf Byron Nelson, după care ghici cine fusese concediat? Dezvăluire: nu Ames. Nu era nici ideea conform căreia cultura corporatistă începea din vârf și un Truviv cu Ames la cărmă era ca și cum s-ar fi anunțat deschiderea sezonului de vânătoare.

Era faptul că Ames Garrett o ura pe Ardie.

- Nu știi, a răspuns Grace. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine.

Ardie s-a gândit o clipă la asta. Grace era cu cățiva ani mai tânără decât Ardie și Sloane și încă se agăța de ideea că cineva putea fi „un om bun“ în ciuda faptelor sale, ca și cum faptele nu indicau ce fel de om era. Si Ardie îl văzuse pe Ames Garrett în acțiune.

Totuși, existau lucruri care nu se discutau, nici măcar între prietenii – religie, bani și, poate, Ames.

Grace a întors rotița pompei ca să-i crească intensitatea. Un tub a ieșit și tremura pe podea. O picătură albă a căzut pe fusta lui Grace. Ea a închis ochii și a dat capul pe spate, cu nările strâns. Când i-a deschis, ochii îi scăpărau. Și-a frecat nasul cu încheietura și a luat tubul rătăcit cu un calm hotărât. A ratat gaura de două ori când a încercat să reconecteze îmbinările. A treia încercare a avut succes. S-a așezat cu băgare de seamă înapoi pe canapea.

- Însă treaba cu Bankole e chiar deprimantă.

Și-a îndreptat privirea neclară spre ecranul televizorului.

- E ceva în neregulă că nu suntem mai triste?

Ardie nu a răspuns, pentru că Grace chiar părea foarte tristă.

Ardie și-a verificat iar telefonul. O singură liniuță de semnal.

Unde naiba era Sloane?

20 martie

Sloane se uita la tavanul liftului, dorindu-și să se miște mai repede până în clipa în care ușile s-au deschis la etajul cincisprezece, moment în care a țâșnit prin ele ca un cal de curse.

- Sunt toți în sala de ședință...

Secretara ei, Beatrice, se apleca peste tejghea, cu cordonul telefonului întins din locul unde ținea receptorul lipit de ureche.

- Știu, Beatrice, știu!

Sloane a trecut în viteză pe lângă ea prin hol.

- Și sunt deja complet distrusă.

Ca să se știe, totul fusese *bine* în urmă cu două ore când se întâlnise cu soțul ei și directorul de la școala fiicei ei de zece ani, Abigail. Își pusese în mod responsabil telefonul în geanta cât o groapă de gunoi, pentru că era o mamă *bună*, ceea ce în acel loc însemna o mamă *netulburată*. Sau acesta era rolul pe care dorise să-l joace în fața directorului Clark, cel puțin.

Si acum, poftim!

Își scosese mobilul după întâlnire și găsise mesajele de la Ardie:

Desmond a dat colțul azi-dimineață.

Atac de cord.

Anne te caută.

Nici nu avusese timp să-și ia la revedere de la soțul ei.

În sfârșit, stătea în fața sălii de ședințe Nord, cu inima bătând atât de tare încât se temea să nu facă și ea un infarct. Ucigașul numărul unu al femeilor peste patruzeci de ani! Auzise asta undeva. Poate la *The View*. A tras de mâner ca să intre.

Săptă avocați la nivelul de director sau mai sus stăteau în jurul mesei. Ames – avocat principal. Kunal de la comunicații, Mark de la angajări, Ardie de la taxe, Philip se ocupa de riscuri, Joe de litigii și Grace era director de conformitate. și altă femeie mai Tânără cu părul castaniu, tuns scurt, și obraji de Albă ca Zăpada pe care Sloane nu o mai întâlnise până atunci. Toate fețele din cameră s-au întors să o vadă pe Sloane intrând.

– Îmi pare rău că am întârziat!

S-a strecurat pe scaunul gol de lângă Ames. Femeia cu tunsoarea scurtă i-a zâmbit politicos.

Ames a ridicat privirea dintr-un teanc de hârtii. O șuviță albă se întindea pe o linie tremurândă prin părul lui des, în rest negru precum cafeaua, cu excepția firelor albe care începuseră să apară deasupra urechilor.

– Unde ai fost?

– Am fost...

Sloane s-a oprit o fracțiune de secundă, gândindu-se cum să termine propoziția. (Toate făceam asta. Fie la întâlniri, fie la birou, ne dădeam seama ce putere aveam când pretindeam că nu aveam copii. Un bărbat ar spune că își ia o zi liberă să meargă la pescuit cu fiul lui, în timp ce o femeie ieșea mai bine de obicei dacă ascundeau faptul că a luat o pauză lungă de prânz ca să fugă cu copilul la doctor. Copiii îi transformau pe bărbați în eroi și pe mame în angajate mai slabe, dacă nu ne jucam cărțile cum trebuie.)

– Am ieșit puțin.

Și-a dres glasul.

– Fără mobil?

Ames și-a lins vârful degetului ca să-l ajute să dea paginile. Trupurile se foiau neliniștite în jurul mesei.

– Am fost în afara ariei de acoperire pentru moment, da, a răspuns ea. Semnal slab.

Nu era o scuză prea bună în lumea ei.

Ames a mormăit ceva și și-a îndesat câteva bomboane Hot Tamales în gură.

Ea se holba la el, rezistând impulsului de a privi cele șapte perechi de ochi atîntîti asupra ei din cameră.

Apoi Ames a făcut cu ochiul. Mereu cu ochiul stâng. Laba gâștei delicată s-a răsfirat repede spre tâmpale. Era unul dintre puținii bărbați care încă mai făcea cu ochiul. și chiar îi ieșea. Spunea în același timp *Suntem în regulă și Eu conduc aici*.

Și-a întins palmele deschise:

– Sloane Glover, pentru toată lumea.

De parcă prezenta pe scenă o comediană. Sloane s-a zbârlit, însă fața i-a rămas placidă. Să lucrezi cu Ames era ca și cum ai fi stat lângă cineva care-ți dădea mereu peste picioare pe sub masă.

– Ce bine că putem începe, în sfârșit! Ei bine?

Au urmat aprobări stângace din cap. Lângă ea, Philip a împins tăcut un blocnotes și un pix în fața lui Sloane. Ea și-a pus mâna în locul dintre coaste și a răsuflat. *Mulțumesc*, i-a șoptit ea și Philip, care avea mereu cravata strâmbă, doar a ridicat din umeri. Dacă toți bărbații de la birou ar semăna mai mult cu Philip!

– Presupun că deja a auzit toată lumea de moartea regretabilă a directorului nostru executiv, Desmond Bankole, a început Ames. Slujba va fi anunțată în zilele următoare. Sunt sigur că nu exagerez dacă mă aștepț să văd pe mulți dintre voi la înmormântare.

În timp ce Ames vorbea despre realizările lui Bankole, Sloane scria cu pixul pe hârtie ideile de acțiune pe care le formulase în timp ce conducea înapoi spre birou.

Ames i-a aruncat o privire.

Ea a pus pixul jos.

– Hai să fim pe aceeași lungime de undă aici!

Și-a încrucisat mâinile pe masă.

- Am rugat-o pe Grace să înceapă cu o discuție despre orice obligații legale are Truviv în calitate de companie publică. Grace?

Grace și-a îndreptat spatele. Sloane se întreba dacă și propria ei față trecea prin același proces de transformare când ea încerca să-și ia un aer autoritar cu privire la un subiect de la birou. Când avea douăzeci și ceva de ani, așa era, știa asta. Apoi a simțit cum își punea masca încrederei, cum cobora vocea, cum îl îndepărta pe „știi“ din discurs, cum își potolea genunchii, amintindu-și că da, era calificată. Indicile lui Grace erau mai subtile. A văzut la ea o ridicare a bărbiei. O îndreptare a umerilor. Sloane – ca aproape noi toți – rareori observa aceste mici trădări ale siguranței de sine la colegii săi bărbăti. Pentru că nu existau? Sau pentru că nu eram suficient de atente să le vedem?

- Sigur, a spus Grace și a început o discuție despre SEC, despre fișierele 8-K și actualizarea website-ului companiei.

În lipsa neașteptată a unui director executiv, transparența era crucială, a explicat Grace.

- O să trimitem un memoriu mai ușor de înțeles, a încheiat ea.
- Și lucrăm la o declarație.

Kunal a arătat cu degetul, atingând masa pentru emfază.

- Până va fi gata, vă rog să răspundeți la orice telefon din partea presei spunând că suntem întristați de pierderea lui Desmond atât personal, cât și profesional.

Ochii lui mari și căprui s-au îndreptat spre fiecare chip din încăperie.

- Nu răspundeți cu cuvintele „Nu comentează“, orice ați face. Acționarii urăsc „nu comentează“. S-a înțeles? Vom încerca să avem declarația gata mâine-dimineață. Ți se pare în regulă, Sloane?

Sloane s-a lăsat pe spate în scaun.

- Pare realizabil! a spus ea hotărâtă.

Bărbății scăpau nepedepsiți dacă șovăiau. Lăsau impresia că meditează. Dacă Sloane părea nehotărâtă, sună ca și cum habar nu avea ce face.

- Trebuie să scoatem în evidență planul de succesiune al firmei și să vedem exemple recente de companii care au gestionat

moartea sau boala unui director executiv foarte bine. Îmi vin în minte vreo două, cum ar fi Mc...

- De fapt... a întrerupt-o Ames.

Degetele de la picioarele lui Sloane s-au încordat din reflex.

- ...cred că ar trebui să ne uităm la McDonald's. Au trecut printr-o situație similară. Doi directori executiivi au murit în doi ani. La primul a fost o moarte subită. Și la Imation. Acestea sunt cele două exemple pe care le-aș urma eu, Kunal.

Sloane și-a reținut un oftat de frustrare. Folosise toate posibilele reacții până în acest punct al carierei. Preferata ei era cea politicoasă: „Interesant, seamănă foarte mult cu ceea ce tocmai am spus“, cu cel mai bun accent sudist al ei. De data asta, a spus simplu:

- Grozavă idee, Ames!

Ames și-a frecat palmele satisfăcut.

- În regulă, toți am primit ordinele! Ușa biroului meu e mereu deschisă dacă aveți nevoie de mine.

S-a ridicat să plece. Sloane a închis pixul cu un pocnet. Avea pete de cerneală presărate pe interiorul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Ardie și Grace, care stătuseră alături față în față cu ea, au ocolit camera ca să treacă pe lângă ea spre ieșire.

- Îmi pare rău, s-a aplecat Ardie și a șoptit în timp ce clătina încet din cap.

Grace a strâns din buze și a apucat mâna lui Sloane, strângând-o în treacăt. Sloane a remarcat o pată umedă pe față bluzei de mătase a lui Grace de care știa, fără a se gândi, că nu avea să mai iasă. Era inutil să portă orice fel de mătase în timp ce alăptezi. Trebuia să-i spună lui Grace.

- Katherine!

Ames a ridicat un deget, vorbind cu femeia cea nouă, care rămăsese pe loc în timp ce toți își croiau drum spre ieșire.

- Poți să aștepți aici o clipă. Trebuie doar să merg să iau din biroul meu schița de comunicat pentru Sloane.

S-a uitat la Sloane.

- Poți să treci pe la biroul meu, nu?